

# Cuprins

01. Leul și vulpea : 5
02. Țăranul și Duhul Apelor : 6
03. Șoarecele de la țară și șoarecele de la oraș : 10
04. Lupul și veverița : 13
05. Broasca cea înțeleaptă : 14
06. Leul și țânțarul : 16
07. Șarpele și ariciul : 18
08. Leul și șoricelul : 20
09. Cioara și porumbeii : 22
10. Lupul și iapa : 23
11. Șoricelul lacom : 24
12. Cocoșul-de-munte, vulpea și câinii : 26
13. Negustorii și sacul cu galbeni : 28
14. Armăsarul și iapa : 30
15. Leul, ursul și vulpea : 32
16. Furnica și porumbița : 33
17. Comoara din vie : 34
18. Cocoșul cel isteț : 36
19. Ariciul și veverițele : 38
20. Vulturul și vulpea : 39
21. Lupul care și-a zărit chipul în apă : 40
22. Bătrânul care-a pus moartea la treabă : 42
23. Leul cel fricos și lăudăros : 44
24. Cuprins : 47

## Șoricelul Iacom

**L**ăcomia nu aduce cu sine nimic bun, dragii copii. Tocmai de aceea se și spune că, dacă alergi după doi iepuri, nu prinzi niciunul. Ei, dar ia să nu mai pierd eu vremea și să vă spun povestea. Se zice că un șoricel a pornit într-o bună zi să caute ceva de-ale gurii, că era tare flămând, sărăcuțul de el!



Și cum mergea el așa, ajunsese într-un sat și acolo, pentru că nu era prost deloc, se apropie încet-încet de o casă mare și frumoasă, socotind pesemne că în ea nu putea să locuiască decât un țăran care avea de toate și nu ducea lipsă de nimic.

Se strecură șoricelul nostru binișor pe sub poartă, apoi intră în casă și mai apoi, tot adulmecând, dădu de cămară.

Ei, da, toate bune și frumoase, dar cum să intre el în cămară?

Se gândi șoricelul nostru ce se gândi și, cum era lihnit de foame, începu să roadă ușa cămării. Cât ai bate din palme făcu o găurică mică, mică, prin care izbuti să se strecoare înăuntru.

Când s-a văzut în cămară, șoricelul a crezut că a ajuns în Rai. Erau acolo de toate: brânză, slănină, mălai, făină, mă rog, ce s-o mai lungesc? Numai bunătăți.

Amețit de atâtea mirosuri îmbietoare și văzând înaintea ochilor toate acele bunătăți, șoricelul a început să înfulece cu lăcomie, de parcă nu ar fi avut un singur stomac, ci zece, zău așa.

După o vreme, îl prinse somnul și adormi cât ai zice „pește”. Și cum dormea el așa, fără a avea nicio grijă, iată că aude ca prin vis: „Miau! Miau! Miau!”

Pisica!

Șoarecele nostru se trezi numaidecât și se grăbi să ajungă la gaura pe care o făcuse în ușa cămării, pentru a ieși cât mai iute de-acolo.

Încercă el să se strecoare prin găurică, dar... în zadar.

– Cum se poate așa ceva? se întrebă șoricelul în șoaptă. Doar pe-aici am intrat!

Cum vorbea el așa, ca pentru sine, iată că auzi din nou: „Miau! Miau! Miau!”

Fără a zăbovi o clipă, șoricelul începu din nou să roadă, lărgind găurica făcută pentru a intra în cămară și, după ce o lărgi, izbuti să se strecoare prin ea.

Ieși într-un suflet din casă și apoi alergă cât îl țineau puterile afară din sat. Se opri în cele din urmă la umbra unui copac bătrân și răsuflă ușurat, zicând:

– Uf! Am scăpat! Dacă mă prindea pisica, mă înghițea cât ai clipi! Dar cum se face că am fost nevoit să lărgesc gaura prin care am intrat în cămară?

Șoricelul nostru a stat pe gânduri o vreme și în cele din urmă și-a spus sieși:

– Am mâncat prea mult și burta mi s-a umflat peste măsură. Am fost lacom și din cauza asta era să o sfârșesc în ghearele pisicii!

Se spune, dragi copii, că de-atunci șoricelul nostru a devenit foarte chibzuit.

## Cocoșul-de-munte, vulpea și câinii

Într-o zi însorită de vară, cumătra vulpe se plimba prin pădure, căutând ceva de mâncare, fiindcă, am uitat să vă spun, dragi copii, era lihnită de foame, nu alta. Și cum mergea ea așa, iată că văzu într-un copac un cocoș-de-munte și-i spuse cu glas mieros:

– Vai de mine, cât ești de frumos! Ce pene minunate ai! Vai, dar ce glas ai! Parcă ai fi o privighetoare, zău așa!

– Mulțumesc pentru vorbele frumoase pe care mi le-ai spus, răspunse cocoșul-de-munte.

– Cum? Cum? Ce zici? Întrebă șireata vulpe, prefăcându-se că nu l-a auzit. De ce nu vii aici, lângă mine, dragă prietene, să mai schimbăm o vorbă, că dacă stai acolo, sus, pe creanga copacului, nu te-aud.

– Mi-e teamă să cobor și să mă plimb prin iarbă. Vezi tu, noi, păsările, ne simțim în siguranță dacă stăm în copaci. Întotdeauna e bine să fii prevăzător. Știi vorba aceea: „Paza bună trece primejdia rea”.

– Ei, dar nu cumva te temi de mine? Îl întrebă cumătra vulpe.

– Nu numai de tine, ci și de alte animale, recunoscu cocoșul-de-munte. Știi, pe-aici, prin pădure, trăiesc tot soiul de animale, care mi-ar putea face rău.

– Dar nu trebuie să te mai temi de nimeni și de nimic, dragă prietene! Îl asigură vulpea cu prefăcută bunătate în glas.





– Nu trebuie să mă mai tem? Întrebă nedumerit cocoșul-de-munte. Cum așa? Nu pricep!

– Nu ai auzit de noua lege? Întrebă vulpea, ridicând din sprâncene a mirare.

– Ce lege?

– Legea în care se arată că toate viețuitoarele trebuie să trăiască în bună pace unele cu altele și că niciun animal nu are voie să-i mai facă rău altui animal.

– Ei, dar asta-i tare bine, cumătră vulpe, spuse cocoșul-de-munte. E tare bine, pentru că de-aici, de sus, văd niște câini care se apropie cu pași repezi. Dacă nu ar fi legea despre care tocmai mi-ai vorbit, acum ar trebui să o iei la fugă, așa cum făceai de obicei. Acum însă nu mai trebuie să te temi de nimeni și de nimic.

Auzind de câini, vulpea ciuli urechile, băgă coada între picioare și începu să fugă.

– Hei, cumătră! Îi strigă cocoșul-de-munte. Ce faci? De ce ai rupt-o la fugă? Doar există legea aceea, despre care mi-ai vorbit chiar tu!

– Da, există, minți cumătra vulpe, continuând să fugă. Există, dar poate că acei câini care vin încioace nu au auzit de ea.

## Negustorii și sacul cu galbeni

Povestea spune că odată, demult, tare demult, doi negustori, unul tânăr, celălalt bătrân și cu părul alb ca neaua, se îndreptau fiecare către casa lui după ce își vânduseră marfa la târg. Hotărâseră să călătorească împreună, pentru a se putea bizui unul pe celălalt dacă s-ar fi întâmplat, Doamne păzește, ceva rău.

Ei bine, dragi copii, cum mergeau ei așa, iată că negustorul cel tânăr se opri deodată și spuse:

– Mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap, moșule! Ia uite-aici, la marginea drumului! Am găsit un sac plin cu galbeni!

– Hai să-i împărțim! propuse bătrânul.

– Nici vorbă, replică tăios tovarășul său de drum. Eu am găsit sacul și asta înseamnă că galbenii sunt ai mei! Nu-i împart cu nimeni!



Bătrânul nu a scos nicio vorbă, ci și-a văzut de drum.

După o vreme au auzit amândoi tropote de cai în urma lor și glasurile unor oameni, care strigau:

– Să-l prindem pe cel care a furat sacul cu galbeni!

Vedeți voi, copii, se pare că un hoț intrase pe furiș în casa unui bogătaș și furase un sac cu galbeni, iar acum slujitorii bogătașului îl căutau pe hoț.

– Trag nădejde ca sacul pe care l-am găsit noi să nu ne-aducă necazuri, spuse negustorul cel tânăr, simțind cum îl trece un fior pe șira spinării.

– Sacul nu l-am găsit noi, ci l-ai găsit tu, replică bătrânul. Dacă ai fi împărțit galbenii cu mine, atunci se cuvenea să împărțim și bucuriile, și necazurile pe care ei le-ar fi adus cu sine. Așa, ai parte de unul singur atât de bucuriile, cât și de necazurile pe care ți le poate aduce aurul găsit.

Îndată ce bătrânul a rostit aceste cuvinte, călăreții i-au ajuns din urmă și l-au luat cu ei pe negustorul cel tânăr, pentru a-l duce înaintea judecătorului. Bătrânul, în schimb, și-a văzut liniștit de drum și a ajuns cu bine acasă.

Cât a umblat pe la judecată, tânărul negustor s-a tot gândit la vorbele bătrânului și a înțeles în cele din urmă că, dacă ai un tovarăș de drum, este bine să împarți cu el atât bucuriile, cât și necazurile.



A detailed illustration of a horse's head in profile on the left, looking towards the right. The horse has a brown mane and tail. In the background, there is a green bush and a brown field under a light blue sky.

## Armăsarul și iapa

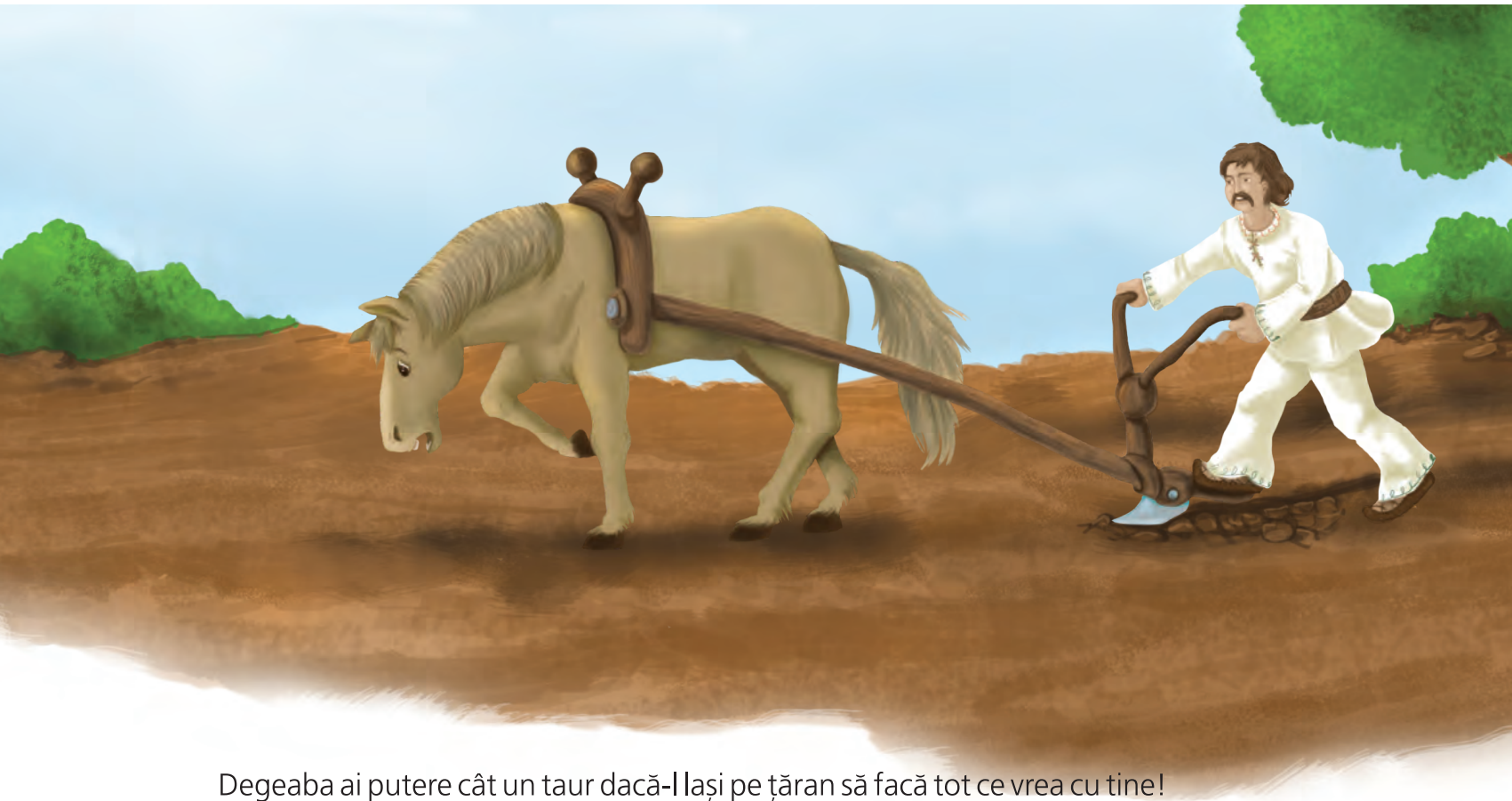
Știți voi, dragi copii, că se spune că nu e bine să râzi niciodată de necazul altcuiva sau că acela ce râde la urmă râde mai bine? Da, așa se zice și chiar așa și este. Dar hai să nu mai pierd eu vremea și să vă spun o poveste cu un armăsar și o iapă.

A fost odată într-un sătuc un țăran care avea un armăsar și o iapă. Ei, toate bune și frumoase, numai că iapa nu făcea nimic toată ziua, iar pe armăsar țăranul îl punea zi de zi la muncă.

Într-o seară, când iapa și armăsarul se aflau amândoi în grajd, iapa spuse, râzând cu dispreț:

– Mare prost mai ești!





Degeaba ai putere cât un taur dacă-l lași pe țăran să facă tot ce vrea cu tine!  
Uite, eu nu m-aș lăsa înhămată la plug pentru nimic în lume!  
Armăsarul o privi și nu scoase o vorbă.  
A doua zi în zori, țăranul intră în grajd și strigă:  
– Hai, căluțule, hai, c-avem treabă! Trebuie să plecăm la arat!  
Armăsarul necheză și nu se mișcă din loc.  
Țăranul îl privi preț de-o clipă și apoi spuse încet:  
– Oi fi și tu obosit! Astăzi ai să rămâi în grajd și-ai să te odihnești!  
Până să-și dea seama bine ce se petrecea cu ea, iapa se trezi înhămată la plug.  
Toată ziua a muncit iapa fără să zică nici „pâs”, iar seara când a ajuns în grajd, armăsarul a întrebat-o, râzând cu poftă:  
– Nu spuneai tu că sunt un mare prost și că-l las pe țăran să facă tot ce vrea cu mine?  
Iapa nu a scos un cuvânt, a lăsat capul în pământ și nu i-a mai vorbit niciodată cu dispreț armăsarului.